

ALFA vlny a zázrak UZDRAVENÍ

S Clemensem Kubym, mužem mnoha profesí, spisovatelem, režisérem a v současné době asi nejznámějším evropským představitelem léčby změnou přístupu nemocného ke své duši, jsme se poprvé setkali v dubnovém čísle REGENERACE. Jeho názory a dramatický příběh až zázračného uzdravení z příčného ochrnutí vyvolal značný ohlas. Nyní budeme s tímto mimořádně příjemným synovcem Wernera Heisenberga, nositele Nobelovy ceny za fyziku, pokračovat v putování *Na cestě do sousední dimenze*, což je také název jeho knižního bestselleru. Tentokrát se vypravíme za tajemstvím zdraví.

Neustále zdůrazňujete, že považujete za chybné, když se lidé obracíjí na různé autority, mimo jiné i na vás, kvůli vyřešení zdravotních potíží.

Tento trend je podle mě dán nemocenským systémem. Jsme totiž zvyklí svalovat odpovědnost za své onemocnění na druhé. Přitom na otázku, co je v životě nejdůležitější, odpovídá přes 80 procent lidí, že zdraví. Ale zdraví zároveň představuje oblast, v níž se chováme nejméně kompetentně. Není to úděsné, že s tematikou, která je pro nás nejdůležitější, nakládáme tak nesvéprávně? Při sebemenších potížích hledáme v lékárnice, co chytrého pro nás farmaceuti vytvořili. Nebo navštívíme lékaře, lékaře či terapeuta.

Prosazujete tezi, že víra v nějaké vehikulum – jak říkáte – například bonbon, může mít stejný účinek jako tableta proti bolesti. To se týká snad jen drobných problémů?

Ale co vás vede, víra určuje všechno. Když věříme chemoterapii, máme velice dobrou naději, že nám pomůže. Obráceně to funguje úplně stejně: když nevěříme nějakému léku, spolýkáme ho kvanta, ale nezapůsobí. Načež lékař konstatuje, že jsem rezistentní. Náš mozek je zkrátka takto naprogramován.

Když přisuzujeme účinek placebo, odpovídající efekt se dostaví. Je to stejné jako v kině, ačkoli lidé dobře vědí, že dění na plátně není skutečné, vzrušuje je nebo potrápí. Zkrátka si kupují iluzi, ať v podobě lístku do kina, nebo placebo.

Filmý přece diváky dojmají i proto, že v nich objevují paralely s vlastním životem.

Samozřejmě. Přesně totéž se ale děje i u šamana, když prohlásí: „Koukám, že máte vřed, tak ho hned odstraním.“ Načež zapálí byliny

a začne bubnovat. Když to vidí tzv. seriózní novinář, prohlásí: „To všechno je ale jenom trik.“ Na to zareagují: „No a?“ Když na to věřím a považuji činnost šamana za pozitivní performanci, mohu tvrdit, že to udělal dobře. Zapůsobilo to na mě. Vřed je pryč a je mi zase hej.

Skepsí však můžeme všechno pokazit. Ještě jednou uvedu příklad kina: posadím se vedle a pošeptám vám, na jakých tricích je film založen. Asi byste se neudrželi a řekli: „Poslyšte, ten film si chci vychutnat, tak mi to nekažte!“ Když připustíme, že je možný zázrak, nastartuje se proces spontánního uzdravení. Když se ale na celou věc díváme skepticky, promeškáme možnost, aby se v mozku vytvořily synapse, které skutečně vysílají jiné signály.

ZÁZRAK JE MOŽNÝ

Zkrátka usilujete o změnu myšlení. Navrhujete, abychom problém již nepovažovali za problém, nýbrž za projekt. Týká se to jenom zdraví?

Týká se to všech oblastí. Nejsme fixovaní pouze na tělesné aspekty, ačkoli ty samozřejmě pocítujeme nejvíc. Když nejsme schopní najít přijatelné bydlení, vyřešit finanční problémy či konflikt s potomky, i to můžeme pojímat jako nový projekt. Duše ví moc dobře, co nás trápí. Ví, proč si nedokážeme udělat pořádek v životě a jaký vzorec za tím vězí. Když si ho uvědomíme, můžeme také něco změnit.

Abychom si vzorec uvědomili, k tomu přece potřebujeme pomoc odborníka.

Ovšem, ale pomoc odborníka je v podstatě jen pomoc ke svépomoci. Když chceme hrát na klavír, nenaučíme se to tím, že budeme »

Clemens KUBY (*1947) je německý režisér, autor literatury faktu a spoluzakladatel německé Strany zelených, kterou po prvních úspěšných volbách v roce 1980 zklamaně opustil. V letech 1983–1989 vyučoval na Filmové vysoké škole v Mnichově.

Jeho první film *Lehrlinge (Učňové)* získal v roce 1972 první cenu na Mezinárodním festivalu krátkých filmů v Oberhausenu. V roce 1983 natočil první celovečerní dokumentární snímek *Schnappschuss (Momentka)* s Pinou Bausch a Arienne Mnouchkine. Následovala buddhistická trilogie: *Das Alte Ladakh (Starý Ladakh)*, film oceněný Spolkovou filmovou cenou, který během prvního roku vidělo 200 000 diváků, *Tibet – Wiederstand des Geistes (Tibet – přežití ducha)* a *Living Buddha, die wahre Geschichte (Living Buddha, opravdový příběh)*, za který v roce 1994 obdržel Bavorskou filmovou cenu.

Na buddhistickou trilogii navázal dalšími filmy: *Dalai Lama: Frieden des Geistes (Dalajlama: pokoj mysli)*, *Die Not der Frauen Tibets (Bída tibetských žen)*, *Der Dreh zu Living Buddha (O natáčení Living Buddha)* a *Todas – am Rande des Paradieses (Todové – na okraji ráje)*, za který v roce 1996 získal na Filmovém festivalu v Mnichově ocenění One Future Preis udělované Interfilm akademii.

Od roku 1998 produkoval film *Unterwegs in die nächste Dimension (Na cestě do sousední dimenze)*, který měl premiéru v roce 2001 a následně se stal pravděpodobně nejnavštěvovanějším německým dokumentárním filmem po roce 1945. V roce 2001 natočil pro holandskou televizi dokument *Das Leben ist eine Illusion (Život je iluze)*, jenž ukazuje souvislosti mezi buddhismem a výzkumy mozku. V současné době pracuje na filmovém projektu o duchovním léčení.

Je autorem knižního bestselleru *Unterwegs in die nächste Dimension – Meine Reise zu Heilern und Schamanen (česky: Na cestě do sousední dimenze – Moje putování za léčiteli a šamany, viz www.eminent.cz)* a knihy *Heilung das Wunder in uns – Selbstheilungsprozesse entdecken (Léčení – Zázrak v nás, odkrytí sebeléčivých procesů; česky vyjde na konci letošního roku)*.

Před třemi roky založil se svou ženou Astrid Evropskou akademii pro sebeléčivé procesy (SHP). Žije s rodinou v Mnichově a intenzivně se věnuje přednáškové a osvětové činnosti spojené s alternativním léčením.

civět na učitele, jak hraje. Učitel má za úkol říct: „Hele, ty to dokážeš. Koukej cvičit.“ Musí nás motivovat, abychom se vnitřně ukázali a začali rozvíjet vlastní schopnosti. To za nás ani žádný léčitel neudělá. Slouží pouze k tomu, aby posílil naši víru v samoléčebné síly. Nesmí tvrdit: „Uzdravím tě.“ To by nás nechal v pasivitě.

Zastáváte názor, že čím drastičtější se nemoc vyvíjí, tím radikálněji musíme změnit životní styl. Co když například po úrazu následuje tak obrovský šok, že člověku chybí odvaha ke změně, nebo vůbec nepozná, že je zapotřebí něco změnit?

Pro většinu lidí zřejmě platí, že neustále hledají vysvětlení na materiální úrovni, a tak tvrdí: „Dostal jsem se do trablů, protože moje buňky už neprodukují inzulín nebo protože mám v nepořádku krevní obraz.“ Často vědí víc než lékař. Surfují po internetu, zjistí, že v Americe zrovna vyvinuli nový lék, a na ten si chťejí počkat. Vynakládají neuvěřitelnou energii, aby si na materiální úrovni vytvořili dokonalé zdůvodnění svého stavu.

Logicky namítnete: „Zkuste se na to podívat jinak. Každý jev má přece dvě stránky, materiální a duchovní. Dosud jste podrobně zkoumali tu materiální, proto se teď podívejte na tu duchovní.“ Odpověď zní: „No jo, vždyť už jsem byl u psychologa, tak je to v pořádku.“

Psycholog se ale pokouší analytickými metodami řešit konflikty jenom na úrovni běžného vědomí. Avšak mozek, když jeho biologická frekvence poklesne na 14 Hz, přesune aktivitu z levé do pravé hemisféry, tedy z rozumu na intuici. V intuitivní, duševní oblasti jsme osvobození od prostorových a časových omezení. Po těchto intuitivních kolejkách se dostaneme ke konfliktům rychleji. To samozřejmě vyžaduje sebekázeň a námahu. Abychom se ponořili do meditativního stavu, musíme si najít čas přes den nebo v noci. Každému doporučuji noc, protože tehdy je mozek již naladěný na nižší frekvenci, tedy pod hranici 7 Hz.

V tomto stavu lze nejen meditovat, nýbrž také uvažovat. To znamená, že se musíme připravit, mít u postele papír a tužku, abychom si zapsali asociace týkající se nemoci, které se začnou vynořovat z podvědomí. K tomu patří také vztek, dlouho potlačované obsahy vědomí a podobně. Všechno má co do činění s láskou – ztráta, nenaplněná očekávání atd. Když si všechno pečlivě zapíšeme, budeme schopni vyřešit vztahový konflikt. Je úplně jedno, zda dotyčný dosud žije, nebo již zemřel, neboť nikdy není pozdě. V okamžiku, kdy se nám tento konflikt podaří pokojně vyřešit, zmizí i příslušný symptom nemoci. To nám dá za pravdu, že jsme na správné cestě.

V souvislosti s vámi prosazovanou nevyhnutelností zásadní změny života například po nehodě se nabízí otázka, zda se to týká opravdu každého?

Natočil jsem několik set hodin o uzdravování po celém světě a musím znovu důrazně zopakovat, že úspěšné uzdravení bez změny životního stylu neexistuje. Lidé ovšem rádi volí jinou cestu: „Jdi k tomu nebo onomu léčiteli, on na tebe položí ruku a bolesti, které tě tak dlouho sužují, zmizí.“

„Co se stalo, když na vás položil ruku?“ zajímám se a dozvím se nejrůznější věci. Například že pak půl hodiny plakal. Když se zeptám na důvod, odpoví: „Já nevím, byl jsem tak dojatý.“ Aha! To už zní zajímavě. Pláč je určitý druh řešení. Jestliže se vyptávám dál, zjistím, že dotyčný třeba dal okamžitou výpověď v práci. „Nemělo tohle všechno něco společného s uzdravením?“ namítám.

Je zkrátka potřeba vidět souvislosti. Kdyby se člověk nezměnil, bolest se určitě brzy objeví znovu. Kvůli zásadním změnám k tomu už ale nemá žádný důvod.

DIALOG S BUŇKAMI

Ve své knize *Na cestě do sousední dimenze* píšete o rozhovoru s buňkami. Můžete nám to přiblížit?

Buňky jsou živé bytosti a žádná chemická laboratoř. Proto s nimi musíme mluvit úplně stejně jako s kočkou nebo psem. Jsou to bytosti jako my všichni. Jsme složeni ze čtyř nebo pěti miliard buněk, které se neustále obnovují. Vědci říkají, že žádná nežije déle než sedm let. To znamená, že každých sedm let se úplně obrodíme.

Co se stane, když buňkám řekneme již první den jejich života: „Jste chronicky nemocné, dostanete lék, protože jste na tom stejně jako vaši rodiče.“ Tyto bytosti prostě naprogramujeme přesně na tento stav. Pak se ale nesmíme divit, že nemoc pokračuje. Přitom v kterémkoliv okamžiku je možný obrát, a to když vytvoříme jiný program.

Vášim hlavním životním přáním zřejmě je, aby lidé přijali plnou zodpovědnost za svoje zdraví.

Jistě, neboť samoléčba je jedna z mnoha dovedností, s nimiž se rodí. Přál bych si, aby byli schopni sami se uzdravit, aby poznali, že jsou duchovní bytosti, které kvůli tělesnému a duševnímu zdraví nemusejí být na nikom závislé. Nemoc není žádné prokletí, nýbrž bychom ji měli považovat za dar, který nás motivuje, abychom se stali opravdovými lidmi.

Každá bolest, každá nemoc, každý úraz signalizuje, co musíme změnit ve způsobu života, abychom byli opět zdraví. Vědomí se rozvíjí úměrně s tím, jak rozkrýváme příběh, jenž vězí v každé bolesti nebo faktoru vyvolávajícím nemoc. Výzva nemoci nespočívá v tom,

že propadneme jejím příznakům, nýbrž že ji poznáme jako způsob vyjádření nebo projev duše.

Skvělé na konceptu vlastní zodpovědnosti je, že nemusíme čekat, až se změní společnost. Dřív jsem si myslel, že pokud se chceme osvobodit, musíme nejprve změnit společnost. Posléze mi došlo, že to vůbec není nutné. Můžeme s tím začít sami a teď hned. Můžeme si to každý den dokazovat tím, že svoje duševní rozpoložení pozorujeme tak přesně, že se již bolestivé tělesné příznaky vůbec neobjeví.

Takže symptomy nemoci mají podle vás důležitou funkci?

Podrobným rozobrem vztahu ducha a hmoty se zabývám ve svých knihách. Zde se tedy spokojíme s obrazem duše, která usiluje o vnitřní mír a harmonii, zatímco my jí házíme klacky pod nohy; čím dál drsnějšími prostředky se jí snažíme upozornit na své potřeby. Pokud dosavadní drobné problémy nestačí k tomu, aby nás poučily, že musíme chování změnit, přijdou ještě větší a promění se v opravdové projevy, které medicína nazývá nemocemi.

Jiné kultury, jako je například tibetská, nechápou nemoci v našem smyslu a ani pro ně nemají naše běžné pojmy, protože jim první symptomy ohlásí, co není energeticky v rovnováze. Tyto kultury proto mají k opravdové léčbě mnohem blíže než západní medicína, která pouze bojuje s příznaky, ale neléčí. Je nutné si uvědomit, že tyto projevy jsou pouze ukazatelé konfliktů, které je potřeba vyřešit. Když je odstraníme, ztratíme orientaci a nevyřešené konflikty nenajdeme. Dokud je ale nevyřešíme, budou se potíže objevovat znovu a znovu. Nevyřeší je ani smrt, protože duše není na tělo vázaná. Co jsme neobjasnili v tomto životě, zopakuje se v tom příštím.

Pravda, i pak si můžeme namlouvat, že trápení je jednodušší než učení, a sunout konflikt dál před sebou. Nebo si počkáme na vykoupení, které ale křesťanská eschatologie slibuje už dva tisíce let. Zodpovědnost za vlastní štěstí je něco úplně jiného. Tu si musíme osvojit, což znamená, že o symptomech přemýšlíme a nepotíráme je, neboť ukazují, co máme dělat, abychom dosáhli míru a harmonie.

Kdybychom netrpěli bolestmi, neměli bychom žádný důvod se změnit, abychom se stali šťastnějšími. Všechno by zůstalo tak, jak je. Proč by se mělo změnit něco, co je v pořádku? Bolest a utrpení existují tedy proto, abychom naplnili své životní poslání. Někteří si naopak myslí, že utrpení a bolest zabraňuje toto životní poslání naplnit. Tento mylný názor panuje jen tak dlouho, dokud se na nemoc díváme symptomaticky a nikoli kauzálně.

Akademická medicína se věnuje výhradně příznakům, zatímco jemnější metody zohledňují psychické příčiny – duchovní léčba se zaměřuje výhradně o učení, které předkládá určitý

symptom. Abychom toto poučení poznali, k tomu nepotřebujeme žádné léky, žádné operace, žádné předávání energie – k tomu je nezbytná výhradně bdělá pozornost. Jakmile víme, proč máme konkrétní problém, znamená to, že si uvědomíme, co nás chce naučit. Potom stačí, když se budeme řídit tímto poselstvím a vyvodíme důsledky. Tehdy symptom splní svůj účel a zmizí.

MOUDROST DUŠE

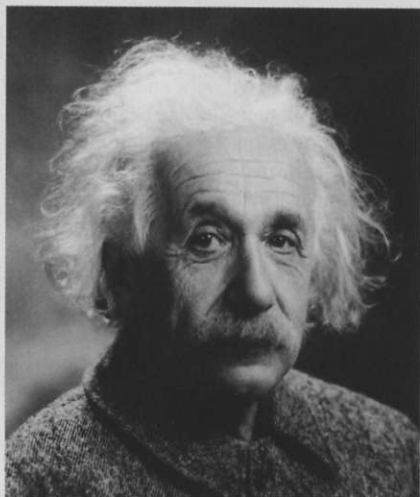
Jakou metodu užíváte, abyste rozlišil, kdy se hlásí ke slovu duše a kdy ego?

Existuje více metod, které v běžném životě pomáhají navázat kontakt s duší a získat informace, které má připravené. Je to především tzv. práce s vlnami alfa. Stav alfa je cesta k sebeuzdravení. Jak již jsem se zmínil, jakmile aktivita mozku klesne pod 14 Hz, běžné vědomí se stáhne a ocitneme se ve stavu alfa. Abychom ho dosáhli, nemusíme se nic učit, neboť dvakrát denně, krátce před usnutím a krátce po probuzení, se frekvence mozku již pohybuje mezi 7 a 14 Hz; v průběhu dne pak vystoupí na 18 až 25 Hz. Vyšší frekvence převládají v levé hemisféře, kde je sídlo rozumových schopností, zatímco ty nižší jsou v pravé hemisféře, centru intuice. To znamená, že v polospánku se aktivita mozku přesouvá z levé do pravé hemisféry, od rozumu k intuici. Právě tuto oblast využíváme, abychom načerpali moudrost duše, jež se projevuje v intuici.

Aktivní stav alfa znamená získávat informace rozpomínáním. Doporučuji zapisovat si informace, které produkuje mozek na této energeticky nízké úrovni. Přitom vůbec nejde o to, abychom je zformulovali podle pravidel denního vědomí, nýbrž zcela bez zábran propůjčujeme slova tomu, co vystupuje na povrch. Tak vzniká vnitřní dialog s duší, který přesně zachytíme na papír. Kritériem pravdy mohou být třeba slzy. Kdo se rozpláče, ten potkal pravdu – svoji pravdu.

Když se aspoň dvakrát týdně ponoříme do stavu alfa a navážeme spojení s duší, provádíme jakýsi druh „duševní hygieny“. A když ji provádíme pravidelně, uvolníme bloky, které vznikají proto, že duši celé měsíce, roky, ba i desetiletí trýzníme tím, že se nemůže realizovat. Pokud správně provádíme duševní očistu, tedy odžíváme v nitru uložené životní impulsy, nepotřebujeme žádné nouzové fyzické symptomy. Práce s vlnami alfa je prastará metoda hledání pravdy a je prověřena myšlením lidstva. Každá kultura a náboženství užívá techniky, jimiž v polospánku získává intuitivní poznatky z pravé hemisféry.

Další metodou, která pomáhá duši, aby se ohlašovala slovy, je „alfa-jogging“, jak tomu říkám. Fyzická zátěž totiž slouží jako seismograf ohlašující nevyřešené problémy. Při zvý-

Albert Einstein

žené námaze účinky negativních myšlenek okamžitě vnímáme jako tělesné symptomy, a obráceně. Při jogingu zjišťujeme mnohem rychleji, co duše chce: například abychom jinak smýšleli o druhých. Tělesné problémy při vytrvalostním běhu nepřekonáváme zvýšenou fyzickou kondicí, nýbrž duševní hygienou. Stále jde jen o to, na co zaměříme pozornost. Záležejí pouze na nás, jaké myšlenky máme v hlavě, proto bychom měli ty špatné odstříhnout hned, jakmile se objeví.

Velice účinné jsou i každodenní pozitivní afirmace, neboť významně ovlivňují kvalitu života. Užitečná je například mantra: „Miluji sám sebe, miluji sám sebe, miluji sám sebe takového, jaký jsem.“

Všechny uvedené metody řídí proces sebe-uzdravování. Působí v mozku jako cenzoři, proto je důležité objevit, které informace utrpění a bolest posilují a které oslabují.

VIBRACE VESMÍRU A LÁSKA

Působení myšlenek na fyzickou stránku se mapuje nejrůznějšími prostředky. V poslední době zaujal vliv autogenního tréninku, tedy vliv mysli na stav krve, vždy před a po jeho zakončení, který je dokládán například mikroskopii v zástinu.

Myšlenky lze měřit pomocí EEG. Byl vyvinut přístroj, který je změřit až na vzdálenost dvou metrů. To znamená, že proces myšlení neprobíhá v nitru izolovaně, odděleně od Universa, nýbrž že myšlenky produkují frekvenci nebo jinak řečeno vibraci. Myšlení je tudíž duchovní činnost, která má materiální výstup. Podle převládajícího názoru fyziků a lékařů jsme složeni z buněk, buňky z molekul a molekuly z atomů. Jak vlastně vypadá atom? Tak jako kosmos – obsahuje 99,9 procent takzvaného vakua. Například vzdálenost atomového jádra od elektronu je analogická vzdálenost Slunce od okraje sluneční sousta-

vy. Mezi tím je naprostá prázdnota, nic než vesmír. Ale jenom zdánlivě, neboť moderní fyzika dokázala, že ve vakuu přece jenom něco je – vibrace vesmíru.

Když tedy můžeme v kosmu, kde údajně nic není, změřit frekvenci, stejně jako v případě vlastních myšlenek, potom tam něco je. Můžeme to nazvat inteligencí, duchem, moudrostí nebo také láskou. V každém případě je to vědomí, s nímž rezonujeme. Jenže my tuto rezonanci potlačujeme a upínáme se jen na materiální stránku bytí. Jsme fixováni na 0,1 procent svého bytí a 99,9 procent pomíjíme, protože si myslíme, že tam nic není. Duše již nemá v medicíně co pohledávat. Však Einstein na sklonku života litoval, že vyškrtl z fyziky pojem éter, protože představoval něco, co souviselo s duší. Nešedil se do karteziánsko-materialistického obrazu světa, a tak byl nazván vakuem.

Podle vás je tedy celý vesmír živý?

Nic neživého neexistuje. Všechno je tak či onak živé. Mnozí však tento pohled na svět neuznávají a pohlížejí na buňky čistě materialisticky jako na chemickou laboratoř. Proto lze pokládat za obrovský úspěch, jsou-li rostliny považovány, i díky badatelům jako Cleve Backster, za živé bytosti, s nimiž se dá mluvit. Tato komunikace může jít mnohem dál. V mém filmu o jihoindických Todech – národu čítajícím tisíc osob, který jsem po léta navštěvoval – spatříte, jak rozmlouvají se stromy, jezerem i kameny. Každá hora má u nich dokonce jméno a Todové se na ni obracejí o radu v důležitých věcech. Když se můžeme takto spojit se živými bytostmi, máme kolem sebe neuvěřitelné zdroje moudrosti.

Právě tyto zdroje nám ale vysychají přímo před očima. Dělá nám obrovské problémy komunikovat s Matkou Zemí. Jakmile jsme s ní přestali rozmlouvat a začali ji považovat pouze za věc určenou k vykořisťování a na každém kroku ji mrzáčíme, nemůžeme se divit, když se brání. Očividně jsme schopni se poučit teprve tehdy, když už je pozdě. Vědomí, že Země i celý vesmír není chaos, ale překrásně vyladěná bytost, v níž všechno pěkně zapadá do sebe, je nám bohužel dosud cizí. To je důvod, proč se necítíme v tomto světě zakořeněni. Bojujeme s ním, chceme si ho podmanit. To se stává i programem pro život společnosti.

Jak můžeme tento evidentně neblahý stav napravit?

Naštěstí už existuje hodně těch, kteří se považují za duchovní bytosti a podle toho jednají. Abychom se sami uzdravili, k tomu je zapotřebí vědomí, že jsme kosmické bytosti sjednocené s vesmírem, což ostatně odpradávná hlásají všechny filozofie. Teprve v tomto spojení se můžeme uzdravit. Pokud se postavíme mezi vesmír a Zemi, mezi jin a jang, mužské a ženské nebo klad a zápor a tím se uvedeme do harmonie, uvede se do pořádku

Cleve Backster

i naše nitro. To je vlastně zázrak takzvaného spontánního uzdravení.

Ptáme se: „Jak jsi to udělal? Jak sis tak jednou vyléčil rakovinu?“ Odpověď zní: „Opět jsem se dal dohromady. Upravil jsem si život tak, že se neřídí podle představ ega, nýbrž skutečně spěje do harmonického celku. Konečně plním to, co si moje duše přeje.“ Nejkouzelnější u samoléčby je svoboda, kterou získáme a kterou nám už nikdo nemůže vzít. Když najdeme vlastní cestu ke zdraví a staneme se bdělým pánem ve vlastním domě, co se nám může stát?

Připravil Petr VERNER
Foto Jiří KUCHAR a archiv

Během podzimního setkání s Clemensem KUBYM dojde konečně i na šamany. Zámec o uzdravování těla pomocí duše upozorňuje na chystaný rozhovor s Brandon BAYS a její knihu Cesta.